Praha-Žižkov, 16. 10. 2022
P. Jareš

Potřebujeme poznat pravdu
J 8,31-47

Josef Goebbels, člověk odpovědný za šíření nacistických myšlenek, kdysi řekl: „ To je tajemství propagandy: Ten, koho má propaganda zpracovat, musí být jejími myšlenkami zcela prosycen, aniž by si toho vůbec všiml. Propaganda má samozřejmě nějaký záměr, ale ten musí být tak chytrý a tak virtuózně skrytý, že ten, kdo má být tímto záměrem zasažen si toho nesmí vůbec všimnout.“[1] S podobně zasaženými lidmi se Pán Ježíš setkává i v našem dnešním příběhu. Byli zpracováni myšlenkami z téhož zdroje, kterému přirozeně podléhají všichni lidé, tedy i my. Tato skutečnost je příčinou našeho zotročení, které si však běžně neuvědomujeme a dokonce jej pokládáme za svobodu.

Židé, o kterých jsme četli, už udělali důležitý krok správným směrem. Uvěřili Pánu Ježíši (J 8,30). Uvěřili, že Pán Ježíš je Mesiáš. Udělali tedy krok směrem k pravé svobodě. Stejně jako řada z nás, když jsme uvěřili v Pána Ježíše. Na začátku cesty víry však v našem způsobu smýšlení a našich životních zvyklostech bývá ještě mnoho toho, co není z Boha. Stejně jako lidé z našeho příběhu jsme totiž byli důkladně ideologicky zpracováni, takže máme sklon věřit spíše lži než pravdě. Potřebujeme proto svoji mysl zcela vědomě sytit slovem Pána Ježíše. Učit se jeho výrokům zpaměti. Přemýšlet o tom, co učil. Ve všech životních situacích usilovat o uplatnění jeho přístupu. Když budeme žít z jeho slova, budeme opravdu jeho učedníky. Právě k takovému jednání vedl Ježíš Židy, kteří mu uvěřili. A přidal k tomu i krásné ujištění. Když budou zůstávat v jeho slově, poznají pravdu a pravda je učiní svobodnými. Budou jasně vnímat skutečný stav věcí, nebudou už mimo realitu. A to je osvobodí. Stejné ujištění platí pro každého, kdo bude zůstávat ve slovu Pána Ježíše. Platí pro každého, kdo bude z jeho slova žít. Pán Ježíš měl na mysli otroctví hříchu. Nejednáme tak, jak bychom měli jednat. Nevedeme své životy správně. A nevedeme je správně právě proto, že nevidíme jasně realitu. Jsme pod vlivem rafinované lži. Proto tolik potřebujeme vstřebávat slova Pána Ježíše, která jsou hluboce pravdivá. On sám byl v tomto ohledu naprosto svobodný a stejnou svobodu nabízí i nám. Za ni zaplatil svou smrtí na kříži. I ti nejbohatší a nejmocnější lidé našeho světa bývají zotročeni hříchem, i když to navenek vypadá tak, že si mohou dělat, co chtějí. Vždycky někomu sloužíme, nemůžeme jinak. O tom zpívá Bob Dylan ve své písni *Gotta Serve Somebody* (Musím někomu sloužit). V jejím refrénu jsou slova: „ Ale budeš muset někomu sloužit, ano, opravdu, budeš muset někomu sloužit. No, může to být ďábel, nebo to může být Pán, ale budeš muset někomu sloužit. “[2] Komu teď vlastně sloužíme? Skutečně svobodní

[1] https://www.youtube.com/watch?v=2knJ1b4mrIk
[2] https://flowlez.com/cs/songs/gotta-serve-somebody-1414058/

můžeme být jen pod vládou Pána Ježíše, který řekl: „ *Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni.* “ (J 8,36 ČEP)

V síti lží můžeme vězet tak hluboko, že nám pravda připadá jako lež a naopak. V takovém stavu byli i oni Židé, kteří právě uvěřili Pánu Ježíši. Okamžitě odmítli myšlenku, že by potřebovali nějaké osvobození. Jsou přece potomky Abrahamovými a nikdy nebyli nikým zotročeni. Žili s přesvědčením, že jsou duchovně svobodni, protože patří k vyvolenému lidu. Ježíš ale viděl do jejich srdcí. Byli to jistě lidé, kteří usilovali o život podle Božích přikázání a všech židovských tradic. Ale přesto potřebovali, aby je Ježíš vysvobodil z hříchu. Pod náboženskou fasádou jejich životů byla vlastně nenávist vůči Bohu a tím pádem i k jeho Synu. Zotročení hříchem se nemusí vždy projevovat nápadně špatnými činy. Může také vězet hluboko v našich srdcích jako pyšné přesvědčení o tom, že my už to všechno víme a máme to v životě dobře srovnané. Může se skrývat pod ukázněným zachováváním všech dobrých křesťanských zvyklostí, jako je pravidelná docházka na bohoslužby, či každodenní modlitba a četba z Bible.

Ježíš jim naznačil, že mají jiného otce než on. Nebyli pravými syny Abrahamovými, natož syny Božími. Kdyby tomu tak bylo, museli by Ježíše vítat s láskou. Jeho slovo by s vděčností přijímali. Oni však byli z jiného rodu. A proto nemohli přijmout Ježíšova slova. Bylo to, jakoby k nim mluvil cizí řečí. Pán Ježíš jim na rovinu řekl, že jejich otec je ďábel. A ďábel má dvě podstatné charakteristiky. Je to vrah a lhář. To se projevilo na počátku, když v podobě Hada oklamal první lidi. Jeho záměrem bylo přivodit lidem smrt. A docílil toho tak, že je rafinovanou lží svedl k pojedení ze zakázaného stromu. Rafinovanou proto, že v ní bylo přimíseno mnoho pravdy (viz Gn 3,4-5). Ježíšovi odpůrci v našem příběhu žili z ďábelských lží o tom, že patří k vyvolenému lidu, zachovávají Boží zákony a mají to proto u Boha dobré. V tomto klamu byla dokonce použita i slova Písma svatého. Měli pak za to, že nepotřebují nějakého osvoboditele od hříchu. A protože žili ve lži, nebyli schopni přijmout Ježíšovo slovo. Jak je to s námi? Máme v našich srdcích místo pro slovo Pána Ježíše? Může toho být opravdu mnoho, co nevidíme realisticky. To bývá také příčinou toho, že se bojíme věcí, kterých bychom se vlastně bát nemuseli. A mnohdy si tedy děláme i zbytečné starosti. Ve svém slovu nám však Pán Ježíš hází záchranné lano. Uděláme dobře, když se ho chytíme a nepustíme.